

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.143/2022/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Tettrekész Magyar Rendőrség Szakszervezete (eljáró kamarai jogtanácsos: felperes képviselője) (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperesi képviselő kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közzszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (9. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Debreceni Törvényszék 103.K.700.345/2022/7. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 15.000 (tizenötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2019. március 20. napjáig állt hivatásos szolgálati jogviszonyban az alperes munkáltató (a továbbiakban: kapitányság) beosztási helyen járőr beosztásban. 2017. szeptember 20. napján szolgálat ellátása közben eszméletvesztéssel járó rosszulléte miatt kórházba szállították, ahol agyműtétje során agyvérzést kapott. Súlyos egészségromlása következményeként szolgálatképtelenné vált.

[2] A kapitányság vezetője a 2018. július 18-án kelt 16060-101/132-3/2018.Szü. számú határozatával (a továbbiakban: elsőfokú minősítő határozat) a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 257. § (3) bekezdése alapján megállapította, hogy a felperes megjelölés kódszámú betegsége a szolgálati kötelezésekkel nem összefüggő.

[3] A felperes a 2019. február 21-én benyújtott szolgálati panaszában az elsőfokú minősítő határozat hatályon kívül helyezését; egészségi állapota megromlásának a Hszt. 82/A. § (2) bekezdés a) pontjának második fordulója, és b) pontjának második fordulója alapján szolgálati kötelezésekkel összefüggőnek minősítését; tartalékalományba helyezését; munkakör felajánlását, a Hszt. 50/A. §-a szerinti rendvédelmi egészségkárosodási keresetkiegészítés vagy egészségkárosodási járadék megállapítását; valamint közlekedési járőr tevékenységére és a baleseti helyszínelői munka szükségzerű ellátására figyelemmel 2015. április 1. és 2017. szeptember 20. közötti időszakra elsődlegesen illetménykülönbözet, másodlagosan (vagylagosan) megbízási díj „törvényes” kamattal növelt összegének kifizetését kérte.

[4] A kapitányság vezetője a szolgálati panasznak nem adott helyt, azt az alperes vezetőjéhez felterjesztette. Az alperes vezetője a 2019. szeptember 23-án kelt 13000-101/254-/2019.Szü. számú határozatával (a továbbiakban: Határozat) a panaszt elutasította. Eljárása során valamennyi igényt megvizsgálva, döntését azt követően hozta meg, hogy a felperes a késedelmes elbírálás miatti, és az elsőfokú ítéletben tévesen megjelölt 40.000 forint, (helyesen: 400.000 forint) sérelemdíj megfizetése iránti panaszát az alperesi vezető a 29000-101/1982-14/2019.Szü. számú határozatával elutasította.

[5] Az alperes egyidejűleg kezdeményezte az alapellátó orvosnál a felperes egészségi, pszichikai alkalmassági vizsgálatát, tekintettel arra, hogy hat hónapot meghaladó egészségügyi szabadságon volt. Az alkalmassági vizsgálat eredményeként az I. fokú felülvizsgáló orvosi bizottság (a továbbiakban: Fűv. bizottság) 2018. augusztus 29-én, a II. fokú felülvizsgáló orvosi bizottság a 2018. október 31-én kelt határozatával a felperest hivatásos szolgálatra alkalmatlannak minősítette. A felperes 2018. november 20-tól mentesült a szolgálatteljesítési kötelezettség alól, 2018. december 20-tól a felmentési idejét töltötte. A kapitányság vezetője 2019. március 20. napjával a felperes szolgálati viszonyát egészségi alkalmatlanság okán megszüntette.

[6] Mindezen intézkedéseket követően a kapitányság vezetőjének felterjesztése alapján a Belügyminisztérium személyügyi helyettes államtitkára a 2020. május 22-én kelt BMSZÜ1038-1/2020. számú határozatával (a továbbiakban: másodfokú minősítő határozat) az elsőfokú minősítő határozatot helybenhagyta, a jogorvoslat lehetőségéről megfelelő tájékoztatást nyújtva.

A felperes keresete

[7] A felperes többször pontosított keresetében a Határozat – elsőfokú minősítő határozatra kiterjedő – hatályon kívül helyezését, ezzel összefüggésben az alperes 2018. július 18. és 2020. március 20. közötti időtartamra összesen 1.215.840 forint ideiglenes szolgálati járandóság késedelmi kamattal növelt összegének megfizetésére, új munkáltatói eljárás lefolytatására kötelezését kérte.

[8] A minősítéshez kapcsolódó kereseti kérelmeken túlmenően a 2015. április 1. és 2017. szeptember 20. közötti időszakra elsődlegesen illetménykülönbözet, vagylagosan megbízási díj iránti igényt is előterjesztett.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította. A minősítés körében hozott döntések kapcsán kiemelte, hogy a Hszt. 267. § (2) bekezdése szerint baleset vagy betegség szolgálattal összefüggését minősítő határozat ellen szolgálati panasz benyújtásának nincs helye, a Hszt. 257. § (4) bekezdésére figyelemmel az elsőfokú minősítő határozattal szemben a hivatásos állomány tagja 15 napon belül élhet fellebbezéssel a miniszter által meghatározott szervhez; a hivatásos állomány tagja nyilatkozat tételére képtelen egészségi állapottal járó balesetének, megbetegedésének a szolgálati kötelezésekkel való összefüggése kérdésében hozott határozattal szemben a közeli hozzátartozó nyújthat be fellebbezést. A Hszt. 257. § (5) bekezdése alapján a fellebbezést a (4) bekezdés szerinti szerv köteles elbírálni, a másodfokú eljárásban hozott határozattal szemben lehet bírósághoz fordulni.

[10] Rögzítette, hogy az elsőfokú minősítő határozat téves jogorvoslati tájékoztatása mellett a felek által sem vitatottan, a felperes nem nyújtott be fellebbezést, illetve keresetet a döntéssel szemben, azt csak 2019. február 22-én, közel egy év elteltével – szolgálati panaszba foglalva – támadta.

[11] Megállapította, hogy az elsőfokú minősítő határozattal szembeni jogorvoslati kérelem elbírálására a kapitányság vezetője és az alperes sem rendelkezett hatáskörrel a Hszt. 257. § (4), (5) bekezdései értelmében, azonban a felperes jogorvoslatihoz való joga nem sérült, miután az alperes észlelve a hibáját, a jogorvoslati kérelmet felterjesztette az elbírálásra jogosultnak, amelynek eredményeképpen született meg a másodfokú minősítő határozat.

[12] A Kp. 4. § (1) bekezdése, (3) bekezdése a) pontja és 37. § (1) bekezdés f) pontja alapján kiemelte, hogy a keresetlevélben kell meghatározni az egyedi döntéssel szembeni jogsérelmet, az annak alapjául szolgáló tények, bizonyítékok előadásával. A Kúria 2/2011. (V. 9.) KK véleményében foglaltak értelmében a kereseti kérelem nem vonatkozhat általában a támadott döntés felülvizsgálatára, a felperes meghatározott irányú felülvizsgálatot kérhet, ugyanis a határidőhöz kötött kereseti kérelemben megjelölt jogsérelmek szabják meg a bíróság számára a felülvizsgálat korlátait. Minderre figyelemmel az elsőfokú minősítő határozat hatályon kívül helyezése, valamint az egészségi állapotának megromlását szolgálati kötelekkel összefüggő minősítés iránti kérelme kapcsán a bírói út közvetlenül nem állt rendelkezésre, mindezeket a másodfokú minősítő határozattal szembeni keresetben kérhette volna, így a felperes e körben tett előadása a perbeli jogvita keretein kívül esett.

[13] Az egészségkárosodási ellátás körében a Hszt. 82/A. § (1) – (4) bekezdéseiben rögzítettek figyelemmel hangsúlyozta, hogy az ítélet meghozatalakor már rendelkezésre álló, az elsőfokú minősítő határozatot helybenhagyó másodfokú minősítő határozat alapján – a felperes betegségét szolgálati kötelekkel összefüggőnek minősítő döntés hiányában – az ellátás feltételei hiányoztak.

[14] A felperes tartalékállományba helyezése iránti kereseti kérelme kapcsán rögzítette, hogy annak feltételei ugyancsak nem álltak fenn, mivel a felperes – általa sem vitatottan – a Hszt. 91. § (2) bekezdés c) pontja szerinti 25 év szolgálati idővel nem – csak 7 év és 7 hónap szolgálati idővel rendelkezett, – és a szolgálati kötelekkel nem összefüggő egészségkárosodási keresetkiegészítéshez szükséges, a Hszt. 82/A. § (3) bekezdése szerinti 10 év tényleges szolgálati idővel sem. Megjegyezte, hogy – a felperesi érveléssel ellentétben – az alperesnek a Hszt. 82/A. §-ának a felperes álláspontjától eltérő értelmezése önmagában nem eredményezhetett semmiséget.

[15] Az illetménykülönbözet és a vagylagos megbízási díj körében a Hszt. 11. § (1), (3), (5), (8) bekezdéseire, és a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 266. § (1) bekezdésére figyelemmel megállapította, hogy a felperes által csatolt szakorvosi vélemény az elévülés nyugvásának igazolására nem volt alkalmas, az egészségi állapotra való hivatkozás esetén ezt a körülményt igazságügyi orvosszakértői véleménnyel igazolhatta volna. A Hszt. 11. § (5) bekezdése alkalmazásának sem volt helye, mivel a felperes az okiratban megjelölt akadály megszűnését követő közel egy év múlva terjesztette elő a szolgálati panaszát. Az igényérvényesítési akadály körében tett felperesi állítást nem fogadta el, mert azt a felperes kizárólag személyes, a per tárgyalásán tett nyilatkozatával kívánta igazolni, objektív adattal nem ellenőrizhető módon. Mindezekre figyelemmel megállapította, hogy a 2016. február 21. napja előtti igények elévülés miatt nem érvényesíthetők.

[16] A régi Hszt. 50. § (1) – (4) bekezdései, a Hszt. 71. § (1) – (3), (5), (6) bekezdései, 103. § (1) bekezdése, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati jogviszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI.16.) BM rendelet 10. § (2) bekezdése, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet 35. § (6) bekezdése, és a Kúria eseti döntései alapján kiemelte, hogy a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a járőr beosztásától eltérő

feladatokat látott el, amelyért külön díjazás illette meg, ahogyan a magasabb beosztáshoz tartozó feladatellátás tényének és a szolgálatok gyakoriságának bizonyítása is. A dokumentált szolgálatellátások, a meghallgatott – baleseti helyszínelő beosztásban szolgáló – tanúk vallomása azonban nem igazolta a felperes illetménykülönbözet iránti igénye megalapozottságát, ahogyan a felmerült baleseti helyszínelői feladatok csekély száma miatt a minimális mértékű megbízási díjat sem találta az elsőfokú bíróság igazoltnak mindamellett, hogy a baleseti helyszínelői intézkedések során az sem volt igazolható, hogy azokon a felperes egyedül járt volna el, illetve, hogy az ellátott feladatok ne tartoztak volna a beosztásához.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[17] A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetének helyt adó döntés meghozatalát kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást részben hiányosan és iratellenesen állapította meg, abból helytelen következtetést levonva jogszabálysértő ítéletet hozott.

[18] Előadta, hogy az elsőfokú bíróság az elévülés nyugvása körében figyelmen kívül hagyta a szakorvosi véleményt, ami a rá háruló bizonyítási tehernek eleget téve tényszerűen igazolja, hogy 2017. szeptember 22. és 2018. március 12. között nem volt abban az egészségügyi állapotban, hogy ügyeit intézze, idegsebészeti műtétet követően rehabilitációra szorult.

[19] Nem vitatta, hogy az elsőfokú minősítő határozattal szemben biztosított 15 napos fellebbezési határidőt elmulasztotta, munkáltatójának a Hszt. 257. § (4) bekezdésében foglalt tájékoztatása ellenére. Mulasztása önhibáján kívül, egészségi állapota miatt történt. Az elsőfokú minősítő határozattal szembeni szolgálati panaszát azért csak 2019. február 22-én nyújtotta be, mert az egészségügyi állapotromlásából fokozatosan épült fel.

[20] E körben hivatkozott a Hszt. 257. § (4) bekezdésére és 267. § (3) bekezdésére, amely szerint az általános (3 év) elévülési időn belül a minősítő határozattal szemben panaszt terjeszthet elő, ezért az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a Hszt. 257. § (4) bekezdése szerinti határidő objektív és jogvesztő, emiatt 15 napon túl nincs lehetőség szolgálati panasszal élni. Az alperes a szolgálati panasz másodfokú minősítő határozat meghozatalára jogosult szervhez történő felterjesztésével a panaszjogát duplikálta, és a fellebbezési jogát felélesztette, azaz a kimentését az alperes elfogadta.

[21] Jogilag és időrendileg is tévesnek tartotta az elsőfokú ítélet [49] bekezdésében tett megállapítást, miszerint a keresetét a másodfokú minősítő határozattal szemben kellett volna előterjesztenie, mivel az csak 2020. május 22-én kelt. Emiatt az elsőfokú ítélet [40] bekezdésében sem helytálló az a megállapítás, hogy „elkészt”, illetve, hogy szolgálati panasszal nem vitathatja elévülési időn belül a minősítő határozatot, ennek ellentmond a Határozat és a másodfokú minősítő határozat jogorvoslati tájékoztatása.

[22] Hangsúlyozta, hogy az ügy uraként a kereseti kérelme tartalmát maga határozta meg, keresetét az elsőfokú minősítő határozattal szemben, illetve a szolgálati panasza elbírálása kapcsán hozott Határozattal szemben terjesztette elő.

[23] A minősítő határozat kapcsán az elsőfokú ítélet [48] bekezdésében rögzítetteket jogsértőnek és iratellenesnek tartotta, mert kereseti kérelmét nem szűkítette le megsemmisítésre, a [47] bekezdésben foglaltakkal szemben az okozott jogsérelmet (Hszt. 82/A. § (2) bekezdés b) pontja) megjelölte, a [49] bekezdéssel írtakkal ellentétben a többször pontosított keresetét nem kizárólag a szolgálati kötelekkel összefüggésben kérte. Az elsőfokú bíróság a Kp. 85. § (3) és (4) bekezdéseit megsértve érdemben nem vizsgálta a kereseti kérelmét e körben, figyelmen kívül hagyta, hogy a minősítő határozat jogszabályi rendelkezésbe ütközik, ezáltal semmis.

[24] Az illetménykülönbözet, illetve vagylagosan a megbízási díj körében az elévülés nyugvása kapcsán azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság tévesen nem találta bizonyítottnak a „kvázi szakértő tanú” nyilatkozatával igazolt állítását, hogy az elévülés egészségügyi állapotára figyelemmel nyugodott.

[25] Az illetménykülönbözet jogalapjával összefüggésben azzal érvelt, hogy a meghallgatott tanúk a 11. sorszámú jegyzőkönyvben egyöntetűen úgy nyilatkoztak, hogy a felperes velük azonos munkát végzett. Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe azt, hogy az alperes közlekedési járőrként foglalkoztatta, miközben ilyen beosztás nem létezik; ténylegesen baleseti helyszínelő feladatokat látott el, amelynek kapcsán nem annak van jelentősége, hogy hány darab helyszínelői intézkedésnél járt el, hanem annak a tanúk által igazolt ténynek, hogy velük azonos munkát végzett. Hivatkozott az alperesi jogi képviselő ugyancsak 11. sorszámú jegyzőkönyvi nyilatkozatára, amelyben nem vitatta, hogy baleseti helyszínelői feladatokat látott el a perbeli időszakban, ezen jogelismerését az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta.

[26] Kérte az elsőfokú ítélet kijavítását is.

[27] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[28] A felperes fellebbezése – az alábbiak szerint – nem alapos.

[29] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján, kizárólag a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Ennek során az elsőfokú bíróság döntésével és annak jogi indokolásával

teljeskörűen egyetértett, ezért – a helytálló indokok megisméltése nélkül – a fellebbezésben foglaltakra tekintettel a következőket emeli ki.

[30] Elöljáróban rögzíti, hogy a felperes a fellebbezésében a kereseti kérelmének megfelelő döntést kért, azonban az egészségkárosodási ellátás (ideiglenes járadék), a tartalékalományba helyezés feltételeinek hiánya, valamint a megbízási díj ténybeli és jogalapjának hiánya körében tett elsőfokú megállapításokat elkülönült jogi érvek mentén nem vitatta. A fellebbezés [12] bekezdésében az illetménykülönbözet és a megbízási díj kapcsán az elévülés nyugvásával, továbbá a [13] bekezdésében az illetménykülönbözet jogalapjával összefüggésben jogszabálysértésre nem hivatkozott, kúriai eseti döntésre nem utalt, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja alapján ebben a körben nem vizsgálódhatott (Kf.VII.39.549/2021/4.).

[31] A Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja két együttes tartalmi követelményt határoz meg, amelyet a fellebbezésnek tartalmaznia kell. A jogszabályból következően – kétséget nem hagyó módon – a jogszabálysértést úgy kell megjelölni, hogy ahhoz pontos jogszabályhely társuljon. E tekintetben (a fellebbezést megalapozó pontos jogszabálysértés megjelölése) hiánypótlásnak nincs helye.

[32] A pontos jogszabályhely megjelölése, ekként a felülbírálat kereteinek meghatározása a fellebbező fél kötelezettsége. A fellebbezésben az elsőfokú eljárásban megvalósult jogsértésre hivatkozás nem lehet általános, annak jogszabályi érvekkel alátámasztása kógens követelmény. A Kp. 2. § (2) bekezdésében foglalt tisztességes, koncentrált és költségtakarékos eljárás követelményéből sem vezethető le a bíróság olyan kötelezettsége, hogy a támadott határozat jogszerűségéről pusztán a fellebbezésben előadott indokok alapján a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely fél által történő megjelölése hiányában döntsön (Kpkf.X.38.049/2019/2.). Nem lehet a bíróság feladata annak kitalálása, hogy a fellebbező fél mit sérelmez, mit kíván megfellebbezni és milyen okból. (Kpkf.VI.39.905/2021/2.).

[33] A felperes a fellebbezésében állított jogszabálysértéseket pontos jogszabályhellyel nem támasztotta alá, de még téves jogszabályhely megjelöléssel sem, ami a fellebbezés vizsgálatát a [30] pontban megjelölt körben kizárta.

[34] A Fővárosi Ítéltábla az aktusfelülvizsgálat – a minősítő határozat – körében tett, a felperes által jogszabálysértőnek állított elsőfokú ítéleti megállapításokkal összefüggő fellebbezési érvek alapján az alábbiakra hívja fel a figyelmet.

[35] Helytállóan rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a Hszt. alapján a szolgálati kötelmekkel összefüggő baleset, betegség minősítése tárgyában hozott minősítő határozat ellen a hivatásos állomány tagja a kézbesítéstől számított tizenöt napon belül a miniszter által

meghatározott szervhez élhet fellebbezéssel, amelyet a miniszter által meghatározott szerv bírálja el; a másodfokú határozattal szemben lehet bírósághoz fordulni.

[36] Megállapítható továbbá, hogy az elsőfokú minősítő határozat a Hszt. szerinti jogorvoslati tájékoztatást – a jogszabályhely pontos megjelölésével – helyesen tartalmazta. A pontatlanságot, és ezáltal az ellentmondást az okozta, hogy a Hszt. 257. § (5) utolsó mondata szerinti bírói út is szerepelt a tájékoztatásban annak feltüntetése nélkül, hogy az a másodfokú döntéssel szemben biztosított.

[37] A Fővárosi Ítéltábla rögzíti, hogy az akkor még jogi képviselő nélkül eljáró felperes az elsőfokú minősítő határozat átvételekor igazolt módon úgy nyilatkozott, hogy a fellebbezési joga gyakorlásáról 15 napon belül dönt, az ellentmondó jogorvoslati tájékoztatásra figyelemmel – a tévedés felismerésekor – az alperes gondoskodott a jogorvoslati kérelemnek a Hszt. szerinti, a fellebbezés elbírálására jogosult szervhez történő felterjesztéséről, amelynek eredményeképpen az arra jogosult szerv hatáskörében eljárva meghozta a másodfokú minősítő határozatot, így emiatt a felperest nem érte joghátrány.

[38] Tény, hogy a másodfokú minősítő határozat meghozatalára (2020. május 22.) a keresetlevél benyújtását (2019. október 30.) követően került sor, a felperes azonban nem volt elzárva a bírói úttól e végleges döntéssel szemben, amelynek során a minősítés körében hozott első-, és másodfokú határozatok megállapításait vitathatta volna. A felperes valójában egy többfokú eljárás elsőfokú döntését támadta a perben, az elsőfokú minősítő határozattal szembeni keresete útján kívánta elérni annak jogszerűtlensége megállapítását, amelyre a végleges döntéssel szembeni jogvita hiányában jelen perben nincs lehetőség. Az elsőfokú bíróság ebből következően helyesen utalt arra, hogy a minősítéssel kapcsolatos felperesi előadások a fentiek okán a perbeli jogvita keretein kívül álltak.

[39] Az elsőfokú ítélet – a felperesi fellebbezési állítással ellentétben – nem tartalmazott olyan megállapítást, hogy a felperesnek a minősítés körében hozott döntéssel szemben a keresetét a Belügyminisztériummal szemben kellett volna előterjesztenie; az elsőfokú bíróság helyes következtetést levonva állapította meg azt, hogy a kétfokú eljárásban hozott végleges döntéssel – a másodfokú minősítő határozattal – szemben a bírói út a Kp. 4. § (2) bekezdésére is figyelemmel biztosított. (A közigazgatási jogvita lehetőségéről a másodfokú minősítő határozat jogorvoslati tájékoztatása e tekintetben helytálló közlést tartalmazott.)

[40] Az aktusfelülvizsgálat (minősítés) kapcsán a Hszt. 267. § (3) bekezdésére való felperesi hivatkozás alaptalan volt az alábbiakra is figyelemmel.

[41] A Hszt. szabályrendszere a szolgálati viszonnal összefüggő panaszok miatti jogorvoslati rendet – a panasz típusa alapján – egymástól elkülönítve rögzíti, eltérő

igényérvényesítési móddal, illetve határidővel. A Hszt. 267. § (1) bekezdése általános jelleggel rögzíti a szolgálati panasz előterjesztésének a feltételeit; a (2) bekezdés kógens rendelkezése kizárja a minősítő határozattal szembeni szolgálati panasz benyújtásának törvényi lehetőségét; a (3) bekezdés pedig az abban megjelölt tárgyú döntésekkel szembeni panasztételi jogot deklarálja.

[42] A 2019. február 21-én benyújtott szolgálati panasz a szolgálati jogviszonnyal kapcsolatos igények megjelölése mellett határozott kérelmet tartalmazott az elsőfokú minősítő határozat hatályon kívül helyezésére, és az ezzel összefüggő új munkáltatói intézkedések megtételére. Az akkor már – szakmai szakszervezet útján – jogi képviselővel eljáró felperes a Hszt. 267. (2) bekezdése szerinti tilalom ellenére vitatta a szolgálati panaszában az elsőfokú minősítő határozat megállapításait is.

[43] A perbeli esetben tény, hogy a kapitányság vezetője és az alperes a Hszt. 267. § (2) bekezdése szerinti korlát vizsgálata nélkül a szolgálati panaszban foglaltakat teljeskörűen, érdemben megvizsgálta, így az elsőfokú minősítő határozattal szemben felhozott felperesi érveket is.

[44] A Hszt. kógens rendelkezésére figyelemmel téves az a felperesi állítás, miszerint a Hszt. 267. § (3) bekezdésének utolsó mondata biztosította számára, hogy a minősítő határozat kézhezvételétől számított 3 éven – az általános elévülési időn – belül előterjeszthette e döntéssel szemben a szolgálati panaszát, ugyanis a jogalkotó a minősítő határozattal szemben nem tette lehetővé a szolgálati panasz benyújtását, az ilyen tartalmú határozattal szemben a Hszt. 257. § (4) – (6) bekezdése szerint lehet jogorvoslattal élni.

[45] Mindezeknek, valamint az e körben felhozott, az elévülés nyugvásával összefüggő kimentési érveknek azonban azért nem volt a perbeli jogvita kapcsán jelentősége, mert a jogorvoslatra nyitva álló határidő vizsgálatának mellőzésével, érdemben került sor a felperes minősítéssel kapcsolatos kifogásainak értékelésére a megelőző eljárásban. Erre figyelemmel a per lehetséges keretein belül az elsőfokú bíróság e körben helytálló megállapításokat tett, ahogyan a Hszt. 82/A. §-ának vizsgálata tekintetében is.

[46] A felperes fellebbezésében – a kereseti kérelmében előadottakkal egyezően – változatlanul azzal érvelt, hogy az alperes a Határozata meghozatala során megsértette a Hszt. 82/A. § (2) bekezdésének a) pontját, ami a döntés semmisségét eredményezi. Ennek figyelmen kívül hagyásával az elsőfokú bíróság megsértette a Kp. 85. § (3) és (4) bekezdése szerinti hivatalbóliság elvét. E körben azonban elmulasztotta megjelölni, hogy a semmisséget mely jogszabályi rendelkezés határozza meg. Önmagában ugyanis a jogszabálysértésre hivatkozás nem semmisségi ok, ahogyan arra az elsőfokú bíróság is helyesen utalt az ítéletében. A Fővárosi Ítéltábla semmisségi okot nem észlelt, ezért a Kp. 85. § (3) és (4) bekezdésének megsértése nem róható az elsőfokú bíróság terhére.

[47] A felperesnek az alperes eljárása kapcsán felhozott, az ügyintézési határidő lényeges túllépése miatti semmisségi (hatályon kívül helyezési) kifogása nem foghatott helyt, mivel a másodfokú bíróságnak az elsőfokú ítélet jogszerűségéről kell állást foglalnia, amely ezzel kapcsolatos megállapítást – erre irányuló kereseti kérelem hiányában – nem tett.

[48] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[49] A másodfokú bíróság a Kp. 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes felperest az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire és 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) és 3. § (2), (5) bekezdéseire figyelemmel állapította meg, amelynek során az alperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, az alperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel a kifejtett jogtanácsosi tevékenységgel arányban állónak ítélte.

[50] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték a felperes elsőfokú bírósági eljárásban megállapított, a Pp. 95. § (1) bekezdése szerinti munkavállalói költségkedvezménye folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[51] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[52] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2022. szeptember 28.

dr. Rác Krisztina s.k.	dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.	dr. Antal Regina s.k.
------------------------	---	-----------------------

a tanács elnöke	előadó bíró	bíró
-----------------	-------------	------